

Arrest

nr. 65 089 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 mei 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TASNIER, die loco advocaat M. DE ROECK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 september 2008 het Rijk binnen. Hij beschikte over een paspoort met een visum type D.

1.2. Op 4 september 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 1 december 2008.

1.3. Verzoeker diende op 6 november 2008, als ascendent ten laste van zijn Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. Aan verzoeker werd op 23 april 2009 een F-kaart afgeleverd.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 15 juni 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nummer 48 777 van 29 september 2010 verwierp de Raad het beroep dat door verzoeker werd ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

1.7. Verzoeker diende op 15 november 2010 een nieuwe aanvraag in om, als ascendent ten laste van zijn Belgische zoon, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 maart 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 april 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 15.11.2010 door [J., M.], [...], geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie:

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon.

Uit het attest van het OCMW van Lokeren dd 04.11.2010 blijkt dat betrokkene voor de periode van 08.02.2010 tot en met 31.05.2010 een leefloon kreeg van het OCMW en bijgevolg ten laste was van de openbare overheden en niet van de referentiepersoon.

Betrokkene legt verder een huurcontract voor dat ingaat vanaf 01.12.2010 op naam van de referentiepersoon, een overname van waterleveringscontract door de referentiepersoon van betrokkene dd 01.02.2011 en een contract voor consumenten tussen Electrabel en de referentiepersoon dd 01.02.2011. Uit deze documenten blijkt echter enkel dat de referentiepersoon deze contracten heeft overgenomen van betrokkene en dat deze nog steeds over hetzelfde adres gaan als waar betrokkene reeds woont sedert 13.02.2010. Betrokkene brengt geen enkel bewijs aan dat de referentiepersoon effectief de huur en kosten van de afgesloten contracten betaalt. Bijgevolg heeft betrokkene niet aangetoond dat hij vanaf 01.12.2010 ten laste is van de referentiepersoon.

Tot slot legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat hij in de periode van 01.06.2010 tot 01.12.2010 ten laste was van de referentiepersoon.

Uit al deze feiten blijkt dat betrokkene tijdens minstens de zes maanden voor de aanvraag niet ten laste was van de referentiepersoon.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf aan betrokkene geweigerd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 4° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffen-

de de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verstrekt volgende toelichting:

“Het is niet omdat verzoeker naar het OCMW gestapt is van 08/02/2010 tot en met 31/05/2010, dat dit in se betekent dat hij niet financieel ten laste is van zijn referentiepersoon, zijn zoon;

« Que le droit au regroupement familial garanti aux ressortissants communautaires a été étendu à la famille du ressortissant belge par l'article 40 § 6 de la loi du 15/12/1980 sur l'accès, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers. La famille d'un Belge bénéficie du droit familial dans les mêmes conditions que celle d'un ressortissant communautaire ;

Qu'il ressort de la jurisprudence de la Cour des Communautés européennes (Arrêt Lebon du 18/06/1987, <http://europa.eu.int/cj/fr>) qu'il « convient de relever qu'une demande de minimex présenté par un membre de la famille du travailleur migrant à charge de ce dernier ne saurait affecter, cette qualité de membre de la famille à charge. En décider autrement reviendrait, en effet, à admettre que l'octroi du minimex pourrait perdre à l'intéressé sa qualité de membre de la famille à charge, et justifier par conséquent soit le retrait du minimex lui-même, soit même la perte du droit au séjour. Il convient d'apprécier la qualité de membre de la famille à charge abstraction faite de l'octroi du minimex. L'article 10, § 1er et 2 du règlement N° 1612/68 doit être interprété en ce sens que la qualité de membre de la famille à charge résulte d'une situation de fait. Il s'agit d'un membre de la famille dont le soutien est assuré par le travailleur, sans qu'il soit nécessaire de déterminer les raisons du recours à ce soutien et de se demander si l'intéressé est en mesure de subvenir à ses besoins par l'exercice d'une activité rémunérée »

De genomen beslissing van 31/03/2011 is dus verkeerd in het kader van het arrest van het Europees Hof (zie hierboven);

Verzoeker heeft het recht tot vestiging in BELGIE als ascendent van een Belgische onderdaan,;

Dat de Consultatieve Commissie voor Vreemdelingen op 24/02/2004 beslist had dat ten taste zijn in concreto moet behandeld worden en dat men abstractie moet maken van de oorsprong van de inkomsten van de persoon die een bloedverwant komt vervoegen en de redenen waarom deze persoon een uitkering zou krijgen (R.D.D.E., 2004, p. 429-430);

Voor het overige is voldoende bewezen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon; hij heeft geen enkel inkomen noch in MAROKKO noch in BELGIE. Hij had destijds een Marokkaanse akte van onvermogen neergelegd d[ie] nog altijd actueel is vermits hij samen met zijn echtgenote sinds 02/09/2008 ononderbroken in BE[L]GIE verblijft;

In BELGIE heeft hij geen enkel inkomen;

Tussen 01/06/2010 en 01/12/2010 is hij nog steeds financieel ten laste van zijn zoon (zie hierboven)”

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen als volgt:

“Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op de nochtans door hem opgeworpen schendingen, behoudens wat deze van art. 40ter en 40bis §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet betreft.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994. R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992.z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. Rv.St. 1992, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat het gegeven dat verzoeker een leefloon heeft genoten, niet uitsluit dat verzoeker nog steeds als ten laste dient te worden beschouwd.

De verwerende partij verduidelijkt dat artikel 40 bis Vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

De verwerende partij laat desbetreffend gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of voldaan is aan de in de voornoemde bepaling gestelde vereiste van het ten laste zijn, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent terzake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging/verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot gezinshereniging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist.

Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht hetgeen te dezen het voorwerp uitmaakt van de navolgende overwegingen (zie o.m. R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008; R.v.V. nr. 10.222 dd. 21.04.2008, www.rvv-cce.be).

“Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van “ten laste” zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot vestiging vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden tot vestiging levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot vestiging afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen e.d.m. die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht” (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008).

Dienaangaande kan ook nog verwezen worden naar volgende rechtspraak:

“Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie

van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: H.v.J., C-1/05, 9 januari 2007). Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van een vestigingsaanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101624, 7 december 2001)" (Zie onder meer Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 7173 van 11 februari 2008)

In casu is aan verzoeker bij het indienen van zijn aanvraag duidelijk meegedeeld welke stukken verzoeker diende voor te leggen.

Evenwel heeft de gemachtigde dienen vast te stellen dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Door de gemachtigde wordt hierbij in de bestreden beslissing terecht het volgende opgemerkt:

- verzoeker blijkt in de periode van 08.02.2010 - 31.05.2010 een leefloon te hebben ontvangen, zodat verzoeker dan niet ten laste was van de referentiepersoon doch wel van de openbare overheden;
- verzoeker legt stukken voor die betrekking hebben op de periode vanaf 01.12.2010, doch hieruit blijkt enkel dat de referentiepersoon de contracten van verzoekster die betrekking hebben op hetzelfde adres waar verzoeker al sedert 13.02.2010 woont, heeft overgenomen, doch niet dat deze referentiepersoon ook effectief de huur en de andere kosten betaalt,
- verzoeker geen enkel bewijs voorlegt voor de periode van 01.06.2010- 01.12.2010, zodat niet blijkt dat verzoeker in de 6 maanden voor het indienen van de aanvraag ten last[e] was van de Belgische referentiepersoon.

Verzoeker poogt voor te houden dat het niet is omdat hij leefloon heeft ontvangen dat hij niet ten laste is geweest van de Belgische referentiepersoon, doch verzoeker toont niet aan dat hij voorafgaandelijk aan de aanvraag ten laste is geweest van deze referentiepersoon.

Terwijl tevens moet worden benadrukt dat art. 40ter van de Vreemdelingenwet net het volgende stipuleert:

"Voor wat betreft de in artikel 40bis, § ,2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij (zijnde aldus de bloedverwanten van de Belgische onderdaan) tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt".

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Verwerende partij verwijst desbetreffend ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"De Raad merkt op dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat niet enkel verzoekers doch ook de referentiepersoon dient te voorkomen ten laste te vallen van de openbare overheden. Verzoekers hebben aan de hand van de ingediende stukken aangetoond ten laste te zijn van hun zoon en hebben eveneens aangetoond dat hun zoon op zijn beurt ten laste is van de Belgische staat. De verwerende partij dient enkel rekening te houden met het inkomen van de referentiepersoon in functie van wie het verblijf wordt aangevraagd. Verzoekers ontkennen niet dat hun zoon, de Belgische referentiepersoon, ten laste valt van de openbare overheden, wel integendeel uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers uitdrukkelijk verklaren dat hun zoon beschikt over een werkloosheidsuitkering. Verzoekers zoon is bijgevolg ten laste van de Belgische overheid. Zelfs indien wordt aangenomen dat uit een lezing van artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat enkel de bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn niet ten laste mogen vallen van de openbare overheden stelt de Raad vast dat het in de geest van de wet niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij uit het inkomen van de referentiepersoon in casu afleidt dat verzoekers minstens onrechtstreeks ten laste komen van de Belgische staat". (R.v.V. nr. 49.147 van 5 oktober 2010)

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing. Terwijl het doel van de bepaling van art. 40bis en ter van de Vreemdelingenwet net gericht is op het vermijden van een onredelijke belasting voor het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Overigens is ook in het EG-recht de voorwaarde voorzien dat de EU-onderdanen voor zichzelf en hun familieleden een ziektekostenverzekering hebben afgesloten die alle risico's in de ontvangende lidstaat dekt, en dat zij over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste van de bijstandsregeling van de lidstaat van ontvangst komen.

Voor zoveel als nodig verwijst de verwerende partij naar de richtlijn 2004/38, die inmiddels in Belgisch recht werd omgezet, en waarbij onder punt 10 van de preambule wordt gesteld dat "Personen die hun recht van verblijf uitoefenen mogen evenwel tijdens het begin van hun verblijfsperiode geen onredelijke belasting vormen voor het socialebijstandstelsel van het gastland. Daarom dient het recht van verblijf van een burger van de Unie en zijn familieleden voor perioden van meer dan drie maanden aan bepaalde voorwaarden te zijn verbonden".

Verzoekers verwijzing naar een uitspraak van 'de consultatieve commissie voor vreemdelingen', en een niet nader aangeduid arrest van het Europees Hof (zodat verwerende partij zich dienomtrent niet met kennis van zaken kan verdedigen, nu zelfs niet wordt aangegeven op welke datum noch door welke rechtsinstantie dit arrest geveld zou zijn) kan aan het voorgaande geen afbreuk doen.

In deze kan verwezen worden naar het arrest JIA van het Hof van Justitie (arrest C-1/05 van 9 januari 2007, waarnaar verweerder eveneens verwijst in zijn nota en waarin het Hof gesteld heeft dat, om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister in het kader van een vestigingsaanvraag van een ascendent, het bewijs eist van de ascendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van de Belgische onderdaan en in dit kader de overlegging eist van de in punt 2.9. bedoelde documenten.

De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid legt derhalve geenszins een bijkomende voorwaarde op aan verzoekende partij die niet bij wet of bij koninklijk besluit zijn voorzien, doch geeft slechts een redelijke invulling aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Er anders over oordelen zou de essentie van de vestigingswetgeving miskennen, nu deze erop gericht is gezinshereniging toe te staan voor ascendenten van Belgische onderdanen, voor zover ze principieel aantonen hulpbehoevend te zijn van de Belgische ascendent en niet zelf in hun levensonderhoud te kunnen voorzien. " (R.v.V. nr. 20.907 van 19 december 2008)

Overigens moet nog worden opgemerkt dat verzoekers kritiek slechts betrekking heeft op één onderdeel van de motivering, waarbij verzoeker de overige motieven geheel onvermeld laat. Verzoeker beperkt zich immers tot de loutere bewering dat voor het overige voldoende bewezen is dat verzoeker ten laste was, doch hij gaat niet in op de concrete motieven van de weigeringsbeslissing, die hij aldus niet betwist noch ontkent.

Verzoekers kritiek nopens het ene onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing is dan ook niet dienend, want is, zelfs indien gegrond, geenszins van aard om tot de nietigverklaring te kunnen leiden, gelet op het voorhanden zijn van andere motieven die de gewezen beslissing zelfstandig kunnen onderbouwen (cf. R.v.St. nr. 45.538, 29.12.1993, R.A.C.E. 1993, z.p.).

De gemachtigde van de Minister van Migratie en Asielbeleid heeft dan ook geheel terecht, gelet op de omstandigheden die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten [...] genomen.

Ten overvloede vermeldt verwerende partij nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel optreedt als annulatierechter, en zich dus niet in de plaats van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vermag te stellen:

"De aangevoerde kritiek van verzoekster (...) geeft aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer

2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van verzoekster opnieuw ten gronde te beoordelen. De beoordeling van verzoekster dat uit het feit dat zij geen eigen woonst heeft in Oekraïne en er slechts een pensioen geniet dat haar niet in staat stelt te voorzien in haar eigen onderhoud en medische zorgen, zou blijken dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, is dienvolgens niet afdoende [...] om het motief in de bestreden beslissing, namelijk dat 'Betrokkene (niet) kan aantonen dat zij onvermogen is in het land van herkomst: het voorgelegde attest bewijst dat zij over een pensioen beschikt in Oekraïne' te ontkrachten." (R.v.V. nr. 49.610 van 14 oktober 2010)

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen."

2.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt het volgende:

"Dringende noodzakelijkheid ontslaat het bestuur niet van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren."

Aangezien de bestreden beslissing uitdrukkelijk is gemotiveerd kan geen schending van voormelde bepaling worden vastgesteld.

2.3.3. Voorts moet worden geduïd dat artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samen met artikel 40ter van dezelfde wet gelezen, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in de opgaande lijn van een Belgisch onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt en wordt aangetoond dat de Belgische onderdaan die vervoegd wordt beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om te voorkomen dat zijn ascendent tijdens het verblijf in het Rijk ten laste valt van de openbare overheden en dat hij evenzeer beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's van de ascendent in België dekt. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, hij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent, of er een ziektekostenverzekering is en of het inkomen van de te vervoegen persoon volstaat om te vermijden dat de ascendent ten laste valt van de overheid.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van "een situatie van reële afhankelijkheid" van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

Verzoeker betoogt dat hij, door middel van een akte die door de Marokkaanse autoriteiten werd afgeleverd, heeft aangetoond dat hij onvermogen is en betoogt dat hij sedert 2 september 2008 ononderbroken in België verblijft. Het feit dat verzoeker al meer dan twee jaar in België verblijft en dat hij aantoonde onvermogen te zijn in het land van herkomst laat op zich evenwel niet toe vast te stellen dat hij ten laste is van zijn zoon. Verzoeker betwist verder niet dat hij in het verleden financieel gesteund werd door het OCMW van Lokeren – een gegeven waaruit kan afgeleid worden dat hij geen beroep kon of wilde doen op zijn zoon – en dat hij geen bewijsstuk aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij voorafgaand aan zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie effectief gesteund werd door zijn zoon.

De loutere vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat hij ten laste was van zijn zoon volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Het komt immers toe aan de vreemdeling die voorhoudt dat hij

voldoet aan de voorwaarden om tot een verblijf toegelaten te worden op basis van artikel 40bis, §§ 2 en 4 juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet om hiervan het bewijs te leveren.

De verwijzing van verzoeker naar het arrest Lebon van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 18 juni 1987, 316/85, Lebon) doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. In voormeld arrest wordt trouwens bevestigd dat een familielid ten laste een familielid is dat “*door de werknemer wordt ondersteund*”, wat impliceert dat deze ondersteuning moet aangetoond worden. Er dient daarenboven op gewezen te worden dat verzoeker in casu niet dienstig naar de door hem aangehaalde passage van dit arrest kan verwijzen, omdat deze passage betrekking heeft op familieleden van een “*migrerend werknemer*”, terwijl hij stelt ten laste te zijn van een Belgisch onderdaan in België en er in voorliggende zaak dus slechts sprake is van een zuiver interne situatie waarop het gemeenschapsrecht niet van toepassing is.

Een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK